

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 161/2020-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Veselým, Mierová 1, Veľký Krtíš, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 66/2019 zo 6. februára 2020, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Veselým, Mierová 1, Veľký Krtíš, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 66/2019 zo 6. februára 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 28 Tk 2/2017 z 25. októbra 2018 uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) a b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. e) a i) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený (okrem iného) súhrnný trest odňatia slobody v trvaní ôsmich rokov podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 a 5, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona.

3. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“), rozhodujúc o odvolaní prokurátora, ako aj sťažovateľa, rozsudkom sp. zn. 1 To 111/2018 z 15. januára 2019 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) podľa § 321 ods. 1 písm. e) v spojení s § 321 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil rozsudok okresného súdu z 25. októbra 2018 vo výroku o treste odňatia slobody (z dôvodu jeho neprimeranosti, pozn.) a sám sťažovateľovi uložil (aj) súhrnný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h) a m), § 38 ods. 2 a 7, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona.

4. Na základe dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) najvyšší súd (napadnutým) rozsudkom sp. zn. 5 Tdo 66/2019 zo 6. februára 2020

- podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom krajského súdu bol z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v prospech sťažovateľa v § 38 ods. 7 v spojení s § 38 ods. 5 a § 41 ods. 2 Trestného zákona,

- podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok krajského súdu vo výroku o treste a o spôsobe jeho výkonu,

- podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol,

- podľa § 380 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľa vzal do väzby, ktorú nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu (v podstate) namieta, že v jeho prípade neboli naplnené dovolacie dôvody „*podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Tr. Por.*“, a preto najvyšší súd mal dovolanie generálneho prokurátora odmietnuť ako nedôvodné. Podľa sťažovateľa názor najvyššieho súdu vyplývajúci z jeho napadnutého rozsudku, že „*nemôže nastať situácia, že by súčasné použitie § 38 ods. 4, ods. 5 alebo ods. 6 a súčasne § 41 ods. 2 (Trestného zákona, pozn.) bolo pre páchatel' neprimerane prísne*“, je „*subjektívnym výkladom Najvyššieho súdu SR, pretože ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. por. (správne zrejme Trestného zákona, pozn.), umožňuje súdu posúdiť tú skutočnosť, že tieto zvýšené sadzby sa nepoužijú, ak by súčasné použitie bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a ak krajský súd takúto skutočnosť konštatoval, tak sa jedná podľa názoru sťažovateľa o zrejmy zásah najvyššieho súdu do posudzovania takýchto okolností Krajským súdom v Žiline, čo je nad rámec konania o dovolaní, keďže najvyšší súd nemohol posudzovať skutkové okolnosti prípadu*“.

5.1 Vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bol vzatý do väzby, sťažovateľ namieta, že nebol vopred oboznámený s dôvodmi väzby „*tak ako boli uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu SR, nemal možnosť sa k nim vyjadriť, pripraviť si obranu a nebolo mu umožnené dať písomný sľub, vopred písomnou formou vzhľadom na okolnosti jeho predvedenia ani žiadosť o nahradenie väzby technickými prostriedkami*“, keďže na verejné zasadnutie najvyššieho súdu bol eskortovaný z výkonu trestu napriek jeho výslovnej žiadosti, aby sa konalo v jeho neprítomnosti.

5.2 Sťažovateľ ďalej argumentuje, že najvyšší súd rozhodol o jeho väzbe rozsudkom, hoci tak mal urobiť uznesením. Podľa sťažovateľa je rozhodnutie najvyššieho súdu o jeho vzatí do väzby arbitrárne, neobsahujúce riadne objasnenie konštatovaného dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ napokon poukazuje na to, že „o termíne verejného zasadnutia nebol riadnym spôsobom upovedomený poškodený spoločnosť IMPA s.r.o.“.

5.3 Podľa sťažovateľa „opísané nedostatky rozhodnutia Najvyššieho súdu SR spôsobujú, že takéto rozhodnutie nespĺňa požiadavky, ktoré sa naň kladú podľa ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru. Znamená to, že takéto rozhodnutie je potrebné považovať za nevyhovujúce označeným požiadavkám v dôsledku čoho väzba sťažovateľa zasiahla aj do jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 1 Dohovoru.“.

6. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ v jej petite (ktorým je ústavný súd viazaný, pozn.) navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 66/2019 porušil právo [REDAKOVANÉ]... na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 66/2019 zo dňa 06. 02. 2020 zrušuje.

3. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4, čl. 6 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 66/2019 zo dňa 06. 02. 2020 o vzatí [REDAKOVANÉ] do väzby.

4. Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] v sume 450,29 €... na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

12. Podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy osobná sloboda sa zaručuje (ods. 1). Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (ods. 2). Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu (ods. 5).

13. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

14. Podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom (ods. 2). Všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní (ods. 3).

15. Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

16. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanoveného zákonom: zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak je to dôvodne považované za potrebné za účelom zabránenia spáchaniu trestného činu alebo úteku po jeho spáchaní.

17. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo pozbavený slobody v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej moci a má

právo, aby jeho vec bola prejednaná v primeranej lehote, alebo byť prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa takáto osoba dostaví na pojednávanie.

18. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

20. Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

21. Podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije.

22. Podľa § 38 ods. 7 Trestného zákona ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne.

23. Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

24. Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku (okrem iného, pozn.) pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný.

25. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

26. Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

27. Ústavný súd v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (ktorej podstata je opísaná v časti I tohto uznesenia, pozn.) v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označenými základnými právami podľa ústavy a právami podľa dohovoru.

28. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

K námietkam sťažovateľa smerujúcim proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa rozhodnutia o dovolaní generálneho prokurátora

29. Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že k porušeniu jeho v ústavnej sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo aj tým, že dovolací súd na základe dovolania generálneho prokurátora zrušil výrok o treste rozsudku odvolacieho krajského súdu vydaného vo veci sťažovateľa. Podstata argumentácie sťažovateľa v zodpovedajúcej časti jeho ústavnej sťažnosti spočíva vo výhrade, že najvyšší súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru o neaplikovateľnosti (krajským súdom aplikovaného) § 38 ods. 7 Trestného zákona pri ukladaní trestu sťažovateľovi, resp. že takýto záver nenapĺňa najvyšším súdom konštatovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

30. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bol odsudzujúcim rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 Tk 2/2017 z 25. októbra 2018 podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona za použitia § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 a 5, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní ôsmich rokov.

31. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 To 111/2018 z 15. januára 2019 podľa § 321 ods. 1 písm. e) v spojení s § 321 ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste odňatia slobody a sám sťažovateľovi uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona za použitia § 37 písm. h) a m), § 38 ods. 2 a 7, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona. Odvolací súd svoje rozhodnutie v relevantnej časti odôvodnil najmä takto:

„Krajský súd vyslovuje, že okresný súd nesprávne vyhodnotil priznanie obžalovaného ako poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. (k trestnému činu sa priznal a trestný čin úprimne oľutoval). Nadriadený súd konštatuje, že obžalovaný síce pristúpil k priznaniu skutku, ale s výhradou, že nie je si vedomý, že by bol členom organizovanej skupiny. Keďže sa obžalovaný... nepriznal ku skutku a jeho právnej kvalifikácii, tak ako bol skutok prekvalifikovaný v zmysle zmeny právnej kvalifikácie na základe návrhu prokurátora (pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b) Tr. zák. § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.), druhostupňový súd preto na priznanie obžalovaného neprihliadal ako na poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák., ale uvedené priznanie obžalovaného... vzal do úvahy pri ukladaní trestu. V ďalšom krajský súd uvádza, že okresný súd pochybil aj v prípade neprihliadania na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., nakoľko obžalovaný spáchal viac trestných činov. Čo sa týka aplikácie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák., ktorú okresný súd použil pri určovaní trestnej sadzby trestu odňatia slobody, je krajský súd toho názoru, že vzhľadom k aplikovaniu § 41 ods. 2 Tr. zák. by použitie tohto ustanovenia bolo pre páchatel'a neprimerane prísne, preto rozhodol, že toto ustanovenie sa nepoužije. Krajský súd následne pristúpil skúmaniu, či u obžalovaného bude aplikovať ustanovenie § 38 ods. 4, keďže u obžalovaného prevažoval pomer priťažujúcich okolností, ale vzhľadom na aplikáciu ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. bol krajský súd rovnako toho názoru, že použitie ustanovenia § 38 ods. 4 by bolo pre páchatel'a

neprimerane prísne v zmysle § 38 ods. 7, preto rozhodol, že toto ustanovenie sa rovnako nepoužije.

... Krajský súd vyhovel odvolacej námietke prokurátora, podľa ktorej okresný súd nesprávne vyhodnotil priznanie obžalovaného ako poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. Druhostupňový súd preto na priznanie obžalovaného neprihliadal ako na poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. a zároveň prihliadol na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., nakoľko obžalovaný spáchal viac trestných činov.

... Nadriadený súd si osvojil odvolacie argumenty obžalovaného, ktoré sa týkali namietania použitia § 38 ods. 5 Tr. zák. Čo sa týka aplikácie tohto ustanovenia, ktorú okresný súd použil pri určovaní trestnej sadzby trestu odňatia slobody je krajský súd toho názoru, že vzhľadom k aplikovaniu § 41 ods. 2 Tr. zák. by použitie tohto ustanovenia bolo pre páchatel'a neprimerane prísne, preto rozhodol, že toto ustanovenie sa nepoužije. Samotné použitie tzv. asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. sa odvolaciemu súdu na výpočet trestnej sadzby javilo ako postačujúce.“

32. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom (okrem iného) podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom krajského súdu z 15. januára 2019 bol z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v prospech sťažovateľa v § 38 ods. 7 v spojení s § 38 ods. 5 a § 41 ods. 2 Trestného zákona, na základe čoho označené rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku o treste zrušil. Najvyšší súd svoje rozhodnutie v zodpovedajúcej časti odôvodnil najmä takto:

„K samotným dovolacím námietkam aj najvyšší súd konštatuje, že po nadobudnutí účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky... z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, o nesúlade § 41 ods. 2 Tr. zák. v texte za bodkočiarkou s čl. 1 Ústavy SR, už nemôže nastať situácia, že by súčasné použitie § 38 ods. 4, ods. 5 alebo ods. 6 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Inými slovami, keďže po zrušení časti tzv. asperačnej zásady o zvyšovaní dolnej hranice trestnej sadzby už nedochádza k interakcii medzi § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorý zvyšuje (už len) hornú hranicu trestnej sadzby s § 38 ods. 4 - 6 Tr. zák., ktoré z tam uvedených dôvodov zvyšujú dolnú hranicu trestnej sadzby, je a priori vylúčené, aby súčasné použitie týchto ustanovení mohlo byť pre páchatel'a neprimerane prísne. Ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák. je tak po zverejnení

označeného nálezu v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z. od 21. decembra 2012 obsolétne (k tomu vid' rovnako rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. decembra 2019, sp. zn. 2To/66/2019, alebo rozsudok Krajského súdu v Nitre z 2. júla 2019, sp. zn. 1To/56/2019).

Pritom zvolený výklad nie je v rozpore s doslovným znením § 38 ods. 7 Tr. zák. (ktorý v zásade umožňuje preskúmať neprimeranú prísnosť trestu), ale ide o výklad, ktorý sa tohto znenia, rovnako ako účelu dotknutého ustanovenia pridrižiava (keďže takýto prieskum podmieňuje súčasným pôsobením účinkov podľa § 38 ods. 4 - 6 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák.). Ide tiež o jediný ústavne akceptovateľný výklad, keďže ďalšia aplikácia § 38 ods. 7 Tr. zák. by po náleze ústavného súdu bola v rozpore s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy SR... V opačnom prípade by súdy umožnili preskúmať (a prípadne modifikovať) prísnosť ukladaného trestu u tých recidivistov, ktorí sa už v minulosti dopustili zločinu/obzvlášť závažného zločinu, a u ktorých sa s ohľadom na ostatnú zbiehajúcu trestnú činnosť má postupovať aj podľa tzv. asperačnej zásady, kým u tých recidivistov (prípadne páchatel'ov, u ktorých prevažuje pomer priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Tr. zák.), ktorí sa ďalšej trestnej činnosti nedopustili, by to nebolo možné. Ako na to správne poukázal generálny prokurátor, pri takomto výklade by vlastne ďalšie páchanie trestnej činnosti (odôvodňujúce postup podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.) bolo páchatel'ovi na prospech, čo je v zjavnom rozpore s ústavnoprávnou požiadavkou dbať na podstatu a zmysel obmedzenia základných práv a slobôd - v danom prípade práva na osobnú slobodu (k prednosti ústavnokonformného výkladu pred derogáciou práva vid' nálezu ústavného súdu z 11. marca 1999, sp. zn. PL. ÚS 15/98).

Za týchto okolností, pokiaľ krajský súd, argumentujúc predovšetkým odstupom od spáchaného skutku (vid' s. 17 ods. 4 rozsudku krajského súdu) dospel k záveru, že súčasné použitie § 38 ods. 5 Tr. zák. (ktoré u obvineného... zvyšovalo dolnú hranicu trestnej sadzby z 3 rokov na 6 rokov a 6 mesiacov) a § 41 ods. 2 Tr. zák. (ktoré zas zvyšovalo len jeho hornú hranicu z 10 rokov na 13 rokov a 4 mesiace) by podľa § 38 ods. 7 Tr. zák. bolo pre páchatel'a neprimerane prísne, porušil v citovaných ustanoveniach zákon, čím naplnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (k tomu vid' R 5/2011 per analogiam). Pritom toto porušenie malo v zmysle § 371 ods. 5 Tr. por. zásadný vplyv na postavenie obvineného, keďže mu bol uložený trest (pod zvýšenú dolnú hranicu trestnej sadzby) vo výmere 4 rokov.

... Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. videl dovolací súd už v tej právnej skutočnosti, že krajský súd aplikoval hmotnoprávne ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák., hoci po náleze ústavného súdu je jeho použitie vylúčené.“

33. Vychádzajúc predovšetkým z citovaných častí rozhodnutí všeobecných súdov vydaných vo veci sťažovateľa, ústavný súd po preskúmaní okolností prípadu konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu (ani v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľa) nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti.

34. Ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný právny záver vyvoditeľný z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, že účelom § 38 ods. 7 Trestného zákona reagujúceho na zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 až 6 Trestného zákona bolo zmiernenie prílišnej tvrdosti zároveň aplikovanej pôvodnej koncepcie asperačnej zásady upravenej v § 41 ods. 2 (resp. § 42 ods. 1) Trestného zákona, pri použití ktorej taktiež obligatórne dochádzalo aj k (faktickému) zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby. Po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 (na ktorý poukazoval aj najvyšším súdom), v dôsledku ktorého sa už pri asperácii dolná hranica trestnej sadzby nezvyšuje, však už ku kumulácii zvyšovania dolnej hranice trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 až 6 a § 41 ods. 2 (resp. § 42 ods. 1) Trestného zákona nedochádza, a preto § 38 ods. 7 Trestného zákona (z podstaty veci reagujúci práve na takýto prípad) stratil svoje opodstatnenie.

35. Ústavnú konformitu uvedeného záveru najvyššieho súdu podporuje aj jeho súvisiaca logická argumentácia, že možnosť zmiernenia trestu aplikáciou § 38 ods. 7 Trestného zákona napr. pri recidivistovi (zločinu, resp. obzvlášť závažného zločinu) súdenom za použitia asperačnej zásady (tzn. za situácie spáchania viacerých úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, vo viacčinnom súbehu) na jednej strane a nemožnosť takého zmiernenia trestu pri recidivistovi, ktorý nespáchal viac trestných činov (na ktoré by sa vzťahovala asperácia), na strane druhej by bola v rozpore s podstatou a zmyslom zákonného obmedzenia základných práv a slobôd (v danom prípade práva

na osobnú slobodu) a v konečnom dôsledku by zvýhodňovala páchatel'a, ktorý sa dopustil (kvantitatívne) závažnejšej trestnej činnosti.

36. Za ústavne udržateľný považuje ústavný súd aj nadväzujúci (a sťažovateľom taktiež namietaný) právny záver najvyššieho súdu, že opísané pochybenie krajského súdu, ktorý vo veci sťažovateľa (nesprávne) aplikoval § 38 ods. 7 Trestného zákona, napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Možno totiž za prijateľný považovať právny názor, že krajský súd v zmysle dikcie označeného ustanovenia Trestného poriadku založil svoje rozhodnutie (o treste uloženom sťažovateľovi) na nesprávnom použití (iného) hmotnoprávneho ustanovenia (upravujúceho výšku trestnej sadzby), pričom jeho nesprávne použitie malo podstatný vplyv na postavenie sťažovateľa, keďže mu bol uložený trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ktorá by ňou bola pri správnej aplikácii hmotného práva zo strany krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti tiež poznamenáva, že ani prípadná nesprávna subsumpcia skutočností reálne zakladajúcich opodstatnenosť podaného dovolania pod konkrétny dovolací dôvod vymedzený v § 371 ods. 1 Trestného poriadku [v danom prípade prichádzala vzhľadom na spôsob argumentácie najvyššieho súdu prílihavejšie do úvahy subsumpcia pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku v pozícii „*lex specialis*“ oproti druhému z generálnym prokurátorom uplatnených dovolacích dôvodov, pozn.] sama osebe nespôsobuje ústavnú neudržateľnosť rozhodnutia dovolacieho súdu, keďže ani v takom prípade by sa nič nezmenilo na správnosti jeho konečného záveru o porušení zákona rozhodnutím, ktoré bolo dovolaním napadnuté.

37. Sumarizujúc vyslovené čiastkové závery, ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa smerujúce proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa meritórneho rozhodnutia o dovolaní generálneho prokurátora sú zjavne neopodstatnené, keďže nie sú spôsobilé spochybníť ústavnú akceptovateľnosť dotknutého rozhodnutia všeobecného súdu.

K námietkam sťažovateľa smerujúcim proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa rozhodnutia o vzatí sťažovateľa do väzby

38. Sťažovateľ v posudzovanej veci na základe argumentácie opísanej v bode 5 tohto uznesenia namieta aj tú časť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorou ho dovolací súd podľa § 380 ods. 1 Trestného poriadku vzal do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

39. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti v prvom rade poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý k rozhodnutiu o vzatí sťažovateľa do väzby uviedol najmä toto:

„Pokiaľ ide o výroky IV. a V., ktorými bol obvinený [REDAKOVANÉ] vzatý do väzby, resp. táto nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka, najvyšší súd uvádza, že o dôvodnosti trestného stíhania nie sú pochybnosti, nakoľko napadnutý rozsudok bol zrušený len vo výrokoch o treste a spôsobe jeho výkonu; je teda zrejmé, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho obvinený [REDAKOVANÉ] (§ 71 ods. 1 Tr. por.).

K existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd upozorňuje, že v prípade obvineného ide o dosiaľ šesťkrát trestanú osobu, a to tak za majetkovú... ako aj za násilnú trestnú činnosť...

Okrem toho vyšetrovateľ... vzniesol [REDAKOVANÉ] obvinenie pre podozrenie z ďalších štyroch zločinov krádeže... za ktoré bola na obvineného 14. mája 2018 na okresnom súde podaná obžaloba.

Okrem toho, slovenské orgány činné v trestnom konaní prevzali trestnú vec z Českej republiky a uznesením z 10. júla 2017... bolo voči obvinenému vznesené obvinenie za zločin krádeže... za ktorý bol na obvineného 13. augusta 2018 podaná obžaloba na Okresný súd Banská Bystrica... I keď obvinený na verejnom zasadnutí uviedol, že z tohto skutku mal byť rozsudkom z 22. januára 2020 oslobodený, dovolací súd dosiaľ nedisponuje informáciou, že by konanie malo byť právoplatne skončené. Napokon treba upozorniť, že vyšetrovateľ len pomerne nedávno - uzneseniami z 22. mája 2019... vzniesol [REDAKOVANÉ] obvinenie za ďalšie dva

obzvlášť závažné zločiny krádeže... v ktorých je naďalej (po spojení vecí) vedené trestné stíhanie...

Početnosť, ale aj závažnosť trestnej činnosti, za ktorú bol v minulosti obvinený ■■■■■ odsúdený, ale predovšetkým za ktorú je aj momentálne trestne stíhaný [ide o sedem skutkov, z ktorých niektoré naplňajú znaky obzvlášť závažného zločinu krádeže... a ktoré mali byť spáchané sofistikovane a organizovanou skupinou] odôvodňuje jeho vzatie do väzby a súčasne vylučuje jej nahradenie dohľadom probačného a mediálneho úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pokiaľ ide o nahradenie väzby písomným sľubom o tomto najvyšší súd nerozhodoval, keďže forma ani obsah predneseného nezodpovedali zákonným požiadavkám podľa 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. (pozn. obvinený ho predniesol len ústne formou odpovedí na otázky obhajcu, a zároveň ani nesľúbil, že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia).“

40. Ústavný po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, vychádzajúc najmä z jeho citovanej časti, konštatuje, že označené rozhodnutie dovolacieho súdu ani v časti týkajúcej sa vzatia sťažovateľa do väzby nie je ústavne neudržateľné a že závery najvyššieho súdu nemožno hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem.

41. Podľa názoru ústavného súdu neobstojí námietka sťažovateľa o arbitrárnosti, resp. o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, keďže najvyšší súd v ňom (resp. v jeho časti týkajúcej sa väzby sťažovateľa) zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom objasnil všetky relevantné skutočnosti odôvodňujúce jeho právny záver o naplnení formálnych i materiálnych podmienok tzv. preventívnej väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dôvodná obava, že sťažovateľ by po prepustení na slobodu pokračoval v trestnej činnosti, pritom podľa najvyššieho súdu vyplývala najmä z bohatej kriminálnej minulosti sťažovateľa, ktorý bol šesťkrát súdne trestaný za majetkovú a násilnú trestnú činnosť a zároveň bol (v tom čase) trestne stíhaný za ďalšiu početnú trestnú činnosť. Vo vzťahu k existencii označeného väzobného dôvodu zohrávala podľa názoru ústavného súdu podstatnú úlohu aj (najvyšším súdom v inej súvislosti taktiež konštatovaná) skutočnosť, že sťažovateľ trestné činy, vo vzťahu ku ktorým bol rozsudkom okresného súdu

sp. zn. 28 Tk 2/2017 z 25. októbra 2018 v spojení s dovolaním napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 111/2018 z 15. januára 2019 právoplatne uznaný za vinného, spáchal len dva mesiace po predchádzajúcom podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

42. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd aj výhradu sťažovateľa, že s dôvodmi väzby nebol vopred oboznámený a nemal možnosť vopred si pripraviť svoju obhajobu, resp. svoje návrhy na nahradenie väzby niektorým z na to určených inštitútov. Z ústavnej sťažnosti a dokumentácie k nej priloženej totiž vyplýva, že sťažovateľ bol aj v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý ako kvalifikovaný právny zástupca musel vedieť, že s dovolacím konaním a prípadným zrušením výroku o treste v dovolaní napadnutom rozhodnutí (ktorého sa generálny prokurátor v dovolaní podanom vo veci sťažovateľa domáhal, pozn.) je v prípade obvineného, ktorý je vo výkone trestu odňatia slobody (tak ako sťažovateľ), obligatórne spojené aj rozhodovanie o väzbe (§ 380 ods. 2 Trestného poriadku), v rámci ktorého obvinený musí byť osobne vypočutý (§ 72 ods. 2 Trestného poriadku).

43. V kontexte skutočností uvedených v predchádzajúcom bode je irelevantná aj argumentácia sťažovateľa, že výslovne žiadal, aby sa verejné zasadnutie o dovolaní generálneho prokurátora konalo v jeho neprítomnosti (čo dovolací súd akceptoval, avšak obvineného obligatórne vypočul k väzbe). Sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom s vedomím možného (pravdepodobného) rozhodovania o väzbe mal možnosť v plnom rozsahu uplatniť svoje právo na obhajobu vrátane riadnej prípravy návrhu na prípadné nahradenie svojej väzby niektorým zo zákonom ustanovených inštitútov. Ústavný súd preto považuje za ústavne akceptovateľný postup najvyššieho súdu, ktorý o ústne proklamovanom a imperfektnom sľube sťažovateľa nerozhodoval.

44. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že najvyšší súd rozhodol o jeho väzbe rozsudkom, hoci tak mal urobiť uznesením, ústavný súd uvádza, že skutočnosť, že výrok rozhodnutia najvyššieho súdu o väzbe sťažovateľa je obsiahnutý v (napadnutom) rozsudku, ktorým dovolací súd obligatórne rozhoduje v prípade zistenia (naplnenia) dôvodu dovolania

podľa § 371 Trestného poriadku (§ 386 ods. 1 Trestného poriadku), nič nemení na tom, že rozhodnutie o väzbe sťažovateľa malo procesnú povahu uznesenia (§ 162 ods. 1 Trestného poriadku) so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami (v zmysle zákonných požiadaviek vzťahujúcich sa na túto procesnú formu rozhodnutia a vo vzťahu k okolnosti, že proti rozhodnutiu dovolacieho súdu o väzbe nie je prípustný riadny opravný prostriedok, pozn.). Ústavný súd pritom nezistil (a ani sťažovateľ neuviedol) žiadnu skutočnosť, ktorá by mala (mohla mať) v tomto smere vplyv na ústavnú konformitu tejto časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

45. Ako zjavne neopodstatnenú ústavný súd napokon vyhodnotil aj ostatnú výhradu sťažovateľa, že o termíne verejného zasadnutia nebola riadne vyrozumená poškodená obchodná spoločnosť IMPA s. r. o. Medzi uvedenou skutočnosťou a namietaným porušením sťažovateľom označených práv, ku ktorému malo dôjsť napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, nevidí ústavný súd žiadnu príčinnú súvislosť. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu sa sťažovateľ ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže domáhať ochrany len svojich základných práv a slobôd, a nie aj ochrany základných práv a slobôd iného subjektu (m. m. napr. II. ÚS 55/03, III. ÚS 101/04). Ústavná sťažnosť sťažovateľa v posudzovanej veci pritom neobsahuje žiadnu argumentáciu, ktorá by nasvedčovala tomu, že namietaná skutočnosť mala (mohla mať) vplyv na jeho práva garantované ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

46. Na základe uvedených skutočností, sumarizujúc už vyslovené čiastkové závery, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako celok nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia základných práv sťažovateľa garantovaných ústavou, resp. jeho práv garantovaných dohovorom. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

47. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa.

48. V konečnom dôsledku ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že medzi časťou sťažovateľom označených článkov ústavy, resp. dohovoru a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu neexistuje príčinná súvislosť, a to buď preto, lebo konkrétny článok neobsahuje žiadne základné právo alebo slobodu (čl. 13 ods. 4 ústavy), alebo preto, lebo konkrétne sťažovateľom označené právo (čl. 46 ods. 2, čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 2 dohovoru) vzhľadom na okolnosti a predmet rozhodovania najvyššieho súdu z podstaty veci nemohlo byť jeho napadnutým rozsudkom dotknuté. Uvedená skutočnosť by taktiež zakladala dôvod na odmietnutie zodpovedajúcej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenej, avšak vzhľadom na v tomto uznesení konštatovanú zjavnú neopodstatnenosť sťažovateľom vznesených námietok (ako celku) sa ústavný súd týmito jednotlivosťami osobitne nezoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu